

KLAGANDE

XX stad

Ombud: Jan Kleerup
Svalner Skatt & Transaktion KB
Smålandsgatan 16
111 46 Stockholm

MOTPART

Skatteverket
771 83 Ludvika

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten i Faluns dom den 1 juli 2010 i mål nr 351–353-10,
se bilaga A

SAKEN

Ersättning för mervärdesskatt enligt lagen (1995:1518) om
mervärdesskattekonton för kommuner och landsting, LMK, år 2005 och
lagen (2005:807) om ersättning för viss mervärdesskatt för kommuner
och landsting, LEMK, år 2006-2007

KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

Kammarrätten avslår överklagandet.

YRKANDEN M.M.

XXs stads talan

XXs stad (kommunen) fullföljer talan. Kommunen hänvisar till beslutskopior gällande särskilt boende och anför bl.a. följande till stöd för sina yrkanden.

Av den tidigare ingivna beskrivningen av kommunens sociala lägenheter framgår att lägenheterna tilldelas personer efter individuella biståndsbeslut. Biståndstagarna har ofta en social problematik kombinerad med psykiska besvär eller funktionshinder. Syftet med boendet är att biståndstagarna ska få en struktur på dagen och få hjälp med att ta ansvar för eget boende. Biståndstagarna ges även stöd i kontakter med samhället, såsom praktik- och arbetsplatser, samt hjälp med att komma ifrån eventuella drogproblem. Det kan därför inte råda något tvivel om att aktuella biståndsbeslut utgör ett led i den skyldighet som åvilar kommunen enligt 5 kap. 7 § tredje stycket socialtjänstlagen.

Skatteverket är inkonsekvent när verket inte kräver en hänvisning till 5 kap. 5 § socialtjänstlagen när det gäller ansökningar om ersättning för äldreboende. Kommunen åberopar därför även beslutskopior avseende kommunens äldreboenden.

Kommunen får inte ägna sig åt allmän bostadsuthyrning. De i målet aktuella boendena är i stället resultat av kommunens biståndsgivning. Boendena liknar inte boenden i vanlig bemärkelse. Socialstyrelsens föreskrifter är bindande för kommunen och ger stöd för varför besluten är utformade på befintligt vis, d.v.s. det uppställs inte något krav på att kommunen ska ange boendeparagrafen i det enskilda beslutet. Att neka kommunen ersättning enbart av den anledningen strider mot allmänna rättsprinciper om förutsebarhet och proportionalitet.

Skatteverkets inställning

Skatteverket bestrider bifall till överklagandet och anför bl.a. följande till stöd för sin inställning.

När det gäller stödinsatserna ska dessa uppgå till en ”viss grad av omsorg eller vård”. Det är inte tillräckligt att upprätta ett socialt boendekontrakt med de villkor som kommunen uppställt, t.ex. avstående från besittningsrätten till lägenheten, ej tillåtet att byta lås, att kommunen har rätt till innehav av nyckel, husdjur i regel inte tillåtet, att hyresgästen ska hålla kontakt med boendestödjare och förbud för någon annan än den biståndsberättigade att bo i lägenheten för att uppfylla kravet. Det förhållandet att förvaltningen har tillträde till bostäderna vid föranmälda eller spontana besök är inte heller tillräckligt för att uppfylla kravet på inrättat boende med särskild service. Inte heller det förhållandet att de enskilda personerna behöver hjälp med boendestöd, familjearbete och stöd via öppenvårdssektionen är tillräckligt för att uppfylla detta krav. Det krävs att de boende i lägenheterna ska ha någon form av personal som befinner sig där dygnet runt för att uppfylla kravet på inrättat boende med särskild service. Kravet är det samma när det gäller äldreboende. Det är när Skatteverket begär in underlagen och handlingar som aktuella omständigheter framkommer. Aktuellt exempel avser ett annat år än som nu är i fråga. För övrigt framgår av beslutet att bistånd beviljats enligt 4 kap. 1 § socialtjänstlagen i form av särskilt boende.

SKÄLEN FÖR KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

Vad kommunen åberopat och vad som i övrigt förekommit i målen föranleder inte till annan bedömning än den förvaltningsrätten gjort. Kammarrätten finner alltså att kommunen inte kan anses ha styrkt att det är fråga om sådana boenden som enligt LMK och LEMK ger rätt till ersättning för ingående mervärdesskatt. Överklagandet ska därför avslås.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga B (formulär 3).

Gunnar Pettersén
kammarrättsråd
ordförande

Didrik Branting
kammarrättsråd

Åsa Ärlebrant
kammarrättsråd
referent

Camilla Wernkvist
föredragande

**FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I FALUN**
Helen Andersson
Föredragande

DOM
2010-07-01
Meddelad i
Falun

Mål nr
351–353-10
Rotel 6

KLAGANDE
XX kommun

Ombud: Jan Kleerup
Svalner Skatt & Transaktion KB
Ingmar Bergmans gata 4
114 34 Stockholm

MOTPART
Skatteverket
771 83 Ludvika

ÖVERKLAGAT BESLUT

Skatteverkets beslut den 9 februari 2009, diariernr 37188-08/774,
37187-08/774 och 37186-08/774

SAKEN

Ersättning för mervärdesskatt enligt lag (1995:1518) om mervärdesskatte-
konton för kommuner och landsting, LMK, avseende år 2005 och lag
(2005:807) om ersättning för viss mervärdesskatt för kommuner och lands-
ting, LEMK, avseende åren 2006 och 2007

BAKGRUND OCH YRKANDE

Information

Målen kom in till Länsrätten i Dalarnas län och fick målnumren 844–846-
09. Sedan Länsrätten i Dalarnas län och Länsrätten i Gävleborgs län slagits
samman den 15 februari 2010 till Förvaltningsrätten i Falun, har målen fått
målnumren 351–353-10.

Överklagade beslut

Skatteverket beslutade att inte medge ersättning för hyra av lokal för vissa
boendeformer med 1 782 266 kr år 2005, med 1 560 808 kr år 2006 och
med 1 383 450 kr år 2007. Besluten motiverades enligt följande. XXs
kommun (nedan kommunen) har begärt omprövning avseende ersättning

Dok.Id 4894

Postadress Box 45 S-791 21 Falun	Besöksadress Kullen 4	Telefon 023-383 00 00 E-post: forvaltningsrattenifalun@dom.se	Telefax 023-383 00 80	Expeditionstid måndag – fredag 08:00-12:00 13:00-16:00
---	---------------------------------	---	---------------------------------	--

med 18 procent för hyra av lokal för vissa boendeformer gällande kostnaden för vad kommunen kallar ”sociala lägenheter” åren 2005-2007. Ingående skatt som belöper på stadigvarande bostad får inte dras av enligt mervärdesskattelagen (1994:200), ML. Detta avdragsförbud ska även tillämpas enligt lag (1995:1518) om mervärdesskattekonton för kommuner och landsting, LMK och lag (2005:807) om ersättning för viss mervärdesskatt för kommuner och landsting, LEMK. I LMK och LEMK finns ett undantag och det gäller sådana boendeformer som anges i 5 kap. 5 § andra stycket och 5 kap. 7 § tredje stycket socialtjänstlagen (2001:453), SoL. Skatteverket anser för att erhålla ersättning för hyra av lokal för vissa boendeformer krävs det att det finns individuella beslut och av de individuella besluten ska det på något sätt framgå att det är stöd i form av ett inrättat boende med särskild service enligt 5 kap. 7 § tredje stycket SoL, i motsvarighet till de tre grundläggande kraven som finns i SoL:s lagkommentar. Med stöd avses att det finns ett inslag av vård och omsorg. Vidare anser Skatteverket att enbart det förhållandet att vara gammal, missbrukare eller ha stora skulder inte är tillräckligt utan det måste finnas individuella beslut om boende med särskild service och omsorg. Det är inte tillräckligt att kommunen tecknar ett förstahandskontrakt med privata fastighetsägare på en lägenhet för att den enskilde inte själv kan göra detta. Då kommunen hänvisat till andra kommuners beskrivning av ”sociala lägenheter” har Skatteverket begärt att kommunen ska inkomma med en beskrivning av kommunens tillhandahållande av ”sociala lägenheter”. Någon beskrivning av kommunens tillhandahållande av ”sociala lägenheter” har inte inkommit.

Överklagande

Kommunen överklagar och yrkar ersättning för sådana boendeformer som avses i 5 kap. 5 och 7 §§ SoL och 9 kap. 8 och 9 §§ lag (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade, LSS med följande belopp, år 2005: 1 782 266 kr, år 2006: 1 560 808 kr och år 2007: 1 383 450 kr. Till stöd för sin talan anför kommunen i huvudsak följande. I målet aktuell ersättning

från kommunkontot avser kostnad för hyra av s.k. sociala lägenheter. De beslut om bistånd i form av s.k. social lägenhet som kommunen fattar, med stöd av 4 kap. 1 § och 5 kap. 7 § SoL, kan delas upp i olika huvudgrupper på grund av de berörda personernas olika problem: barnfamiljer med behov av sociala insatser, ungdomar som varit placerade på institution och som inte kan flytta hem till sina föräldrar och ungdomar som inte kan bo kvar hos sina föräldrar och som bedöms vara i behov av insatser från socialtjänsten, personer med missbruksproblematik och personer med psykisk ohälsa och/eller fysisk ohälsa. Den gemensamma nämnaren för samtliga de personer som beviljats bistånd i form av bostad är att den problematik som personen har eller har haft har medfört att personen saknar möjlighet att på egen hand teckna hyreskontrakt. Detta innebär att personen ifråga, om inte ett beslut om bistånd i form av social lägenhet fattas, kommer att vara utan bostad, vilket självklart medför att personen kommer att ha betydande svårigheter i sin livsföring. En förutsättning för ett biståndsbeslut om social lägenhet är att den enskilde ingår ett s.k. socialt kontrakt med kommunen. Nämda kontrakt innehåller bl.a. följande villkor: Avstående från besittningsrätt till lägenheten, kommunens rätt att inneha en nyckel för att kunna göra såväl föranmälda som spontana besök för att säkerställa att alla villkor uppfylls av den biståndsberättigade, ej tillåtet att byta lås, husdjur är i regel inte tillåtet, hyresgästen ska hålla kontakt med sin boendestödare och socialsekreterare samt förbud mot att låta någon annan än biståndsberättigade bo i lägenheten. De övriga insatserna som kan ingå och som är beroende av den enskilda personens problematik kan vara boendestöd och andra insatser såsom familjearbete, stöd via öppenvårdsektionen. Målsättningen med dessa insatser är att den biståndsberättigade i förlängningen ska godkännas av en hyresvärd för ett eget förstahandskontrakt. Av LMK och LEMK framgår att kommunen har rätt till ersättning från konton för de ökade kostnader som uppkommer vid hyra av lokal av sådana boendeformer som anges i lagen. De boendeformer som anges och som följaktligen berättigar kommunerna till ersättning är: boendeformer som omfattas av 5 kap. 5 §

andra stycket och 5 kap. 7 § tredje stycket SoL samt 9 § 8 och 9 LSS. Dessa boendeformer utgör enligt ordalydelser undantag från avdragsförbudet för stadigvarande bostad i ML. Lagstiftarens syfte med att klart ange de boendeformer som berättigar till ersättning var att uppnå entydiga regler. För de uppräknade boendeformerna ska rätt till ersättning föreligga oavsett om de är att betrakta som social omsorg eller som stadigvarande bostad i mervärdesskattelhänseende. Genom den lagtekniska kopplingen till SoL och LSS ska Skatteverket och/eller kommunen inte behöva ta ställning till om boendena utgör stadigvarande bostäder eller social omsorg i ML:s mening. I samtliga fall av bistånd i form av sociala lägenheter ingår ett visst inslag av vård eller omsorg och det är enligt lagstiftaren, inte fruktbart att försöka precisera en viss andel som ska berättiga till ersättning. Den lagtekniska lösningen innebär att en klar åtskillnad görs mot lägenheter som inte är inrättade enligt SoL och LSS. Som exempel på lägenheter för vilka ersättning inte utgår angav lagstiftaren s.k. äldrekoer. I dessa lägenhetsuppåtelse ingår en viss service, exempelvis trygghetslarm och hemtjänst. De utgör dock inte sådana lägenheter med särskild service eftersom det inte finns något åtagande för kommunen att tillhandahålla lägenheterna tillsammans med en viss grad av omsorg eller vård på det sätt som avses i SoL eller LSS. Det är ostridigt att de sociala lägenheterna utgör stadigvarande bostad. Men av laghänvisningen i LMK och LEMK till SoL och LSS framgår att det inte är Skatteverkets eller förvaltningsrättens uppgift att klassificera boendena som antingen stadigvarande bostäder eller social omsorg i mervärdesskattelhänseende. Lagstiftaren har istället valt att göra alla boenden som är inrättade enligt kommunens åligganden i SoL och LSS som ersättningsberättigade. Självklart har kommunen innan den ådragit sig en kostnad gjort en noggrann utvärdering av om den enskilde personen är berättigad till bistånd i form av en social lägenhet. Således ligger alltid ett beslut om boende enligt SoL och LSS till grund för kommunens hyra av lokaler. Av det framförda framgår att kommunen endast upplåter lägenheter när vård-/omsorgsbehov enligt SoL eller LSS är uppfyllt och när beslut

därom har fattats. Det går inte såsom Skatteverket synes mena, att ställa ett generellt krav på omfattningen av vård/omsorg som innefattas i aktuella boenden, utan det är i varje enskilt fall upp till kommunen att avgöra om boendet kvalificerar som boende enligt SoL eller LSS.

Skatteverkets yttrande

Kommunen har uppgivit att kommunen fattar beslut om bistånd i form av s.k. sociala lägenheter med stöd av 4 kap. 1 § och 5 kap. 7 § SoL. Kommunen har inte inkommit med något underlag till stöd för detta. Enligt Skatteverkets mening ska kommunen för att erhålla ersättning för hyra av lokal för vissa boendeformer ha individuella beslut om inrättande eller tillhandahållande av omsorgsboende. Av de individuella besluten ska det på något sätt framgå att det är stöd i form av ett inrättat boende med särskild service enligt 5 kap. 7 § tredje stycket. Med stöd avses att det ska finnas ett inslag av vård och omsorg. Vilket innefattar bland annat att de boende ska varje tid på dygnet kunna erhålla de tjänster som krävs för att den boende ska kunna klara sin tillvaro och känna sig trygg och det ska finnas tillgång på personal som kan bedöma när det behövs social eller medicinsk vård samt svara för att sådan ges. Det primära för kommunen synes ha varit att erbjuda bostäder till personer som saknat möjlighet, av olika anledningar, att på egen hand teckna hyreskontrakt där inslaget av omsorg får anses ha varit begränsat. Det är inte tillräckligt, enligt Skatteverkets mening, att upprätta ett socialt boendekontrakt med de villkor som kommunen uppställt t.ex. avstående av besittningsrätten till lägenheten, ej tillåtet att byta lås, att kommunen har rätt till innehav av nyckel, husdjur i regel inte tillåtet, att hyresgästen ska hålla kontakt med boendestödjare, förbud för någon annan än den biståndsberättigade att bo i lägenheten för att uppfylla kravet på inrättade bostäder enligt 5 kap. 7 § tredje stycket SoL. Skatteverket anser att det förhållande att förvaltningen har tillträde till bostäderna vid förärrmälda besök eller spontana besök inte heller är tillräckligt för att uppfylla kravet på inrättat boende med särskild service. Inte heller det förhållande

att de enskilda personerna behöver hjälp med boendestöd, familjearbete och stöd via öppenvårdsektionen är tillräckligt för att uppfylla kravet på inrättat boende med särskild service. De krävs att de boende i lägenheterna ska ha någon form av personal som befinner sig där dygnet runt för att uppfylla kravet på inrättat boende med särskild service.

Kommunens svar

Trots Skatteverkets hänvisning till förarbetsuttalanden avseende införandet av LMK och motivet bakom ersättningen för boendeformer enligt SoL och LSS tycks Skatteverket inte lägga vad som däri anges till grund för sin bedömning. Av de avsnitt som Skatteverket återgivit framgår att det handlar om att inrätta ett boende som beaktar den enskildes rätt till frihet och integritet. Vidare framgår tydligt av nämnda uttalanden att det inte alls som Skatteverket synes göra gällande ska vara fråga om ett boende av institutionell karaktär. Den tolkning som Skatteverket gör beträffande nu aktuella boenden tycks innebära att det endast är institutionellt boende som berättigar till ersättning. En sådan tolkning vinner enligt kommunens bedömning inte stöd i vad som anförts i förarbetena till nu aktuell lagstiftning och synes inte heller ligga i linje med det syfte som lagstiftaren velat åstadkomma. Om bestämmelsen endast skulle syfta på institutionellt boende som Skatteverket synes göra gällande uppkommer enligt kommunen knappast den gränsdragning som lagstiftaren avsett att undanröja. Kommunen vidhåller således att det belopp för vilket ersättning har yrkats avser boende inrättat för att ge den vård och omsorg till vissa personer som kommunen enligt lag är ålagd att inrätta. Kommunen har fattat beslut om att boende enligt SoL/LSS ska inrättas. Följaktligen uppfyller kommunen de i LMK och LEMK uppställda kriterierna för att erhålla ersättning för hyreskostnader för dessa boenden. Kommunen kompletterar målen med exempel på beslut avseende kommunens sociala lägenheter som är fattade med stöd av 4 kap. 1 § SoL.

DOMSKÄL*Tillämpliga bestämmelser*

Av 5 § LMK för år 2005 och 2 § LEMK för åren 2006-2007 framgår att kommuner efter ansökan har rätt till ersättning från kontona för ingående mervärdesskatt enligt ML som inte får dras av enligt den lagen. Vidare framgår, såvitt nu är aktuellt, att vad som sägs i första stycket om ingående mervärdesskatt som inte får dras av enligt ML även gäller sådan ingående mervärdesskatt enligt ML för vilken rätt till återbetalning enligt samma lag inte föreligger.

Enligt 7 § LMK och 5 § LEMK har kommunen efter ansökan rätt till ersättning från kontona för de ökade kostnader som till följd av bestämmelserna om mervärdesskatt uppkommer vid upphandling av verksamhet inom sjukvård, tandvård, social omsorg och utbildning samt vid hyra av lokal för sådana boendeformer som avses i 6 § LMK och 4 § LEMK. Rätt till ersättning föreligger också när kommunen och landstinget lämnar bidrag till näringsidkare för dennes verksamhet inom nämnda områden.

Av 6 § LMK och 4 § LEMK framgår att vid utbetalning av ersättning enligt 5 § LMK och 2 § LEMK tillämpas vissa bestämmelser i ML. Bestämmelsen i 8 kap. 9 § första stycket 1 ML ska dock inte tillämpas i fråga om sådana boendeformer som anges i 5 kap. 5 § andra stycket och 5 kap. 7 § tredje stycket SoL samt 9 § 8 och 9 LSS.

Enligt 8 kap. 9 § första stycket ML framgår att avdrag inte får göras för ingående mervärdesskatt som hänför sig till stadigvarande bostad.

Av 2 § förordningen (1995:1647) om ersättning för mervärdesskatt enligt LMK för år 2005 och av 1 § förordning (2005:811) om ersättning för viss mervärdesskatt för kommuner och landsting för åren 2006-2007 framgår att ersättning enligt 7 § LMK och 5 § LEMK lämnas med sex procent vid

upphandling och bidragsgivning eller, om det framgår att viss del avser lokalkostnad, med arton procent för denna del och fem procent för resterande del.

Enligt 5 kap. 5 § SoL andra stycket ska kommunen inrätta särskilda boendeformer för service och omvårdnad för äldre människor som behöver särskilt stöd.

Av 5 kap. 7 § SoL framgår att socialnämnden ska verka för att människor som av fysiska, psykiska eller andra skäl möter betydande svårigheter i sin livsföring får möjlighet att delta i samhällets gemenskap och att leva som andra.

Socialnämnden ska medverka till att den enskilde får en meningsfull samsättning och får bo på ett sätt som är anpassat efter hans eller hennes behov av särskilt stöd.

Kommunen ska inrätta bostäder med särskild service för dem som till följd av sådana svårigheter som avses i första stycket behöver ett sådant boende.

Enligt 9 § punkt 8 och 9 LSS är insatserna för särskilt stöd och service boende i familjehem eller bostad med särskild service för barn eller ungdomar som behöver bo utanför föräldrahemmet och bostad med särskild service för vuxna eller annan särskilt anpassad bostad för vuxna.

Förarbeten

Av förarbetena (prop. 1997/98:153) framgår att hänvisningen i LMK till avdragsförbudet i ML för ingående mervärdesskatt avseende stadigvarande bostad innebär att ersättning för ingående mervärdesskatt inte medges i de fall den avser stadigvarande bostad. Kommunens kostnader för lokaler för vård och omsorg berättigar däremot till ersättning för ingående mervärdesskatt från kommunkontosystemet. Det har därför stor betydelse för kommunerna om en lokal är att hänföra till stadigvarande bostad eller vård och

omsorg. Vad som ryms i begreppet stadigvarande bostad har visat sig vara svårtolkat när det gäller kommunens tillhandahållande av bostäder som innefattar ett visst mått av omsorg. Enligt regeringens mening är det angeläget att reglerna för kommunkontosystemet är entydiga och att det klart framgår i vilka fall som rätt till ersättning för mervärdesskatt föreligger (anförd prop. s. 10). Förtydligandet bör ske genom att det i reglerna för i vilka fall mervärdesskatt ersätts från kommunkontosystemet införs en bestämmelse som anger vilka boendeformer som ska berättiga till ersättning för ingående mervärdesskatt. En sådan regel är ändamålsenlig och enkel att tillämpa. Regeringens förslag innebär att en koppling görs till de boendeformer som regleras i 20 och 21 §§ SoL och 9 § 8 och 9 LSS. För dessa boendeformer bör rätt till ersättning från kommunkontosystemet föreligga oavsett om de är att betrakta som social omsorg eller som stadigvarande bostad. Någon prövning av om det är fråga om stadigvarande boende eller inte behöver således inte göras i dessa fall. De oklarheter som i dag finns beträffande gränsdragningen mellan stadigvarande bostad och vård eller omsorg för servicehus, gruppboendestäder, ålderdomshem och sjukhem som regleras i SoL skulle därmed försvinna i kommunkontosystemet (anförd prop. s. 11).

Vidare framgår att nu aktuella bestämmelser om möjlighet till högre ersättningsnivå såvitt avser mervärdesskatt hänförlig till lokaldel, tillkom i samband med att rätten till ersättning sträcktes ut till att även omfatta ingående mervärdesskatt avseende sådana boendeformer som reglerades i 20 och 21 §§ i den tidigare socialtjänstlagen (1980:620), SoL, samt i 9 § 8 och 9 LSS. Såvitt gäller kommunens avdragsrätt uttalade regeringen följande (anförd prop. s. 12). Det avgörande för rätten till återbetalning är enligt förslaget om mervärdesskatten avser ett sådant boende som anges i SoL eller LSS. Kommunen bör vid behov kunna styrka detta genom att uppvisa ett beslut att inrätta en sådan särskild boendeform som anges i någon av lagarna eller ett beslut om att tillhandahålla en sådan boendeform. I författningskom-

mentarerna uttalade regeringen vidare att kommunen bör vid behov utöver en faktura där mervärdesskatten framgår kunna visa att mervärdesskatten avser en sådan boendeform som anges i lagrummet (anförd prop. s. 22).

Av prop. 2000/01:80 s. 166 framgår att 20 och 21 §§ i den tidigare SoL motsvaras av nuvarande 5 kap. 5 och 7 §§ SoL. Endast språkliga ändringar har gjorts.

Förvaltningsrättens bedömning

Syftet med det s.k. kommunkontosystemet är att åstadkomma konkurrensneutralitet mellan verksamhet som drivs i kommunal regi och sådan som upphandlas från privata entreprenörer. Bestämmelserna har till syfte att kompensera kommuner för merkostnader till följd av s.k. dold mervärdesskatt.

I mervärdesskattelagen framgår att ersättning för ingående mervärdesskatt inte medges i de fall den avser stadigvarande bostad. Kommunens kostnader för lokaler för vård och omsorg berättigar däremot till ersättning för ingående mervärdesskatt från kommunkontosystemet. Av LMK och LEMK framgår att en kommun har rätt till ersättning för ingående mervärdesskatt i fråga om sådana boendeformer som anges i 5 kap. 5 och 7 §§ SoL samt 9 § 8 och 9 punkten LSS. Vidare framgår av förarbetena att avgörande för rätten till återbetalning är om mervärdesskatten avser ett sådant boende som anges i SoL eller LSS. Kommunen bör vid behov kunna styrka detta genom att uppvisa ett beslut att inrätta eller tillhandahålla en sådan särskild boendeform.

Kommunen har till förvaltningsrätten inkommit med exempel på beslut avseende kommunens ”sociala lägenheter”. Av besluten framgår att de är fattade med stöd av 4 kap. 1 § SoL. Förvaltningsrätten kan inte finna att avsikten med bestämmelserna i LMK och LEMK skulle vara sådana att

kommunens beslut om bistånd enligt 4 kap. 1 § SoL till ”sociala lägenheter” skulle bedömas ingå bland de ersättningsberättigade lokalerna i vård och omsorg. Kommunen har således inte kunnat styrka att det rör sig om sådana boenden som enligt LMK och LEMK ger rätt till ersättning för ingående mervärdesskatt. Kommunen har följaktligen inte rätt till någon ersättning för ingående mervärdesskatt på dessa boenden. Förvaltningsrätten avslår därför överklagandena.

DOMSLUT

Förvaltningsrätten avslår XXs kommuns överklaganden.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga (Dv 3109/1c).

Peter Krantz
f.d. rådman

I avgörandet har även nämndemännen Gun Hansson, Janette Bäckman och Hök Ann-Britt Forsberg deltagit. Enhälligt.

HUR MAN ÖVERKLAGAR

Den som vill överklaga kammarrättens avgörande ska skriva till Högsta förvaltningsdomstolen. Skrivelsen ställs alltså till Högsta förvaltningsdomstolen *men ska skickas eller lämnas till kammarrätten.*

Överklagandet ska ha kommit in till kammarrätten *inom två månader* från den dag då klaganden fick del av beslutet. Tiden för överklagande för det allmänna räknas dock från den dag beslutet meddelades.

För en enskild klagande är sista dagen för överklagande två månader från den dag då han/hon fick del av kammarrättens beslut. Om klaganden fick del av kammarrättens beslut t.ex. den 30 juni måste skrivelsen med överklagande ha kommit in senast den 30 augusti. Om klaganden fick del av beslutet t.ex. den 31 juli, som inte har någon motsvarighet två månader senare, löper tiden i stället ut på slutmånadens sista dag, dvs. i det här exemplet den 30 september. Om sista dagen för överklagande infaller på en lördag, söndag eller helgdag, midsommar-, jul- eller nyårsafton, räcker det att skrivelsen kommer in nästa vardag.

För att ett överklagande ska kunna tas upp i Högsta förvaltningsdomstolen fordras att *prövningstillstånd* meddelas. Högsta förvaltningsdomstolen lämnar prövningstillstånd om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att talan prövas eller om det föreligger synnerliga skäl till sådan prövning, såsom att grund för resning föreligger eller att målets utgång i kammarrätten uppenbarligen beror på grovt förbiseende eller grovt misstag.

Om prövningstillstånd inte meddelas står kammarrättens beslut fast. Det är därför viktigt att det klart och tydligt framgår av överklagandet till Högsta förvaltningsdomstolen varför man anser att prövningstillstånd bör meddelas.

Om en part har överklagat beslutet får även motparten ge in ett överklagande, trots att den gällande tiden för överklagande gått ut. Ett sådant (anslutnings-) överklagande ska ges in inom en månad räknat från utgången av den tidigare överklagandetiden. Ett anslutningsöverklagande förfaller om det första överklagandet återkallas eller av annan anledning förfaller. Även när det gäller anslutningsöverklagande krävs prövningstillstånd.

Skrivelsen med överklagande ska undertecknas av klaganden eller dennes ombud och ges in i original samt innehålla följande uppgifter;

1. den klagandes namn, personnummer/organisationsnummer, yrke, postadress och telefonnummer. Dessutom ska adress och telefonnummer till arbetsplatsen och eventuell annan plats där klaganden kan nås för delgivning lämnas om dessa uppgifter inte tidigare uppgetts i målet. Om någon person- eller adressuppgift ändras är det viktigt att anmälan snarast görs till Högsta förvaltningsdomstolen
2. det beslut som överklagas med uppgift om kammarrättens namn, målnummer samt dagen för beslutet
3. de skäl som klaganden vill åberopa för sin begäran om att få prövningstillstånd
4. den ändring av kammarrättens beslut som klaganden vill få till stånd och skälen härför
5. de bevis som klaganden vill åberopa och vad han/hon vill styrka med varje särskilt bevis.